

Hugo N. Gerstl

SKORZENY

Dansând cu diavolul

istorie romanțată

Traducere din limba engleză de
Mihai-Dan Pavelescu

METEOR
PRESS

Sonja ab Iat -
Pentru moș și său unirea. Înțeptul cărții cu hâșuri -

- Am urmărit astăzi. Eu nu am nicio la fel de
cărți domeniul jurnal mi/ făcându-mi într-un mod -

- Iată că avem hâșuri încă din început -
- și că suntem cărțile noastre îndepărtate -

- și săptămâna următoare vor fi lărgite și
înțelese de către cei care vor să le cumpere -

Prin urmare, nu e nicio problemă, sunteți întotdeauna
înțeleși și cărțile noastre sunt în siguranță în
țările noastre. Sunteți întotdeauna în siguranță.

În următorii săptămâni suntem să ne întoarcem
în ţară și să ne întâlnim cu cei care vor să cumpere

În următorii săptămâni suntem să ne întoarcem
în ţară și să ne întâlnim cu cei care vor să cumpere
cărțile noastre. Suntem să ne întâlnim cu cei care vor să cumpere
cărțile noastre. Suntem să ne întâlnim cu cei care vor să cumpere

În următorii săptămâni suntem să ne întoarcem
în ţară și să ne întâlnim cu cei care vor să cumpere

În următorii săptămâni suntem să ne întoarcem
în ţară și să ne întâlnim cu cei care vor să cumpere

În următorii săptămâni suntem să ne întoarcem
în ţară și să ne întâlnim cu cei care vor să cumpere

În următorii săptămâni suntem să ne întoarcem
în ţară și să ne întâlnim cu cei care vor să cumpere

În următorii săptămâni suntem să ne întoarcem
în ţară și să ne întâlnim cu cei care vor să cumpere

CĂRȚI LAZ

PARTEA ÎNTÂI

În următorii săptămâni suntem să ne întoarcem
în ţară și să ne întâlnim cu cei care vor să cumpere
cărțile noastre. Suntem să ne întâlnim cu cei care vor să cumpere
cărțile noastre. Suntem să ne întâlnim cu cei care vor să cumpere

În următorii săptămâni suntem să ne întoarcem
în ţară și să ne întâlnim cu cei care vor să cumpere
cărțile noastre. Suntem să ne întâlnim cu cei care vor să cumpere

În următorii săptămâni suntem să ne întoarcem
în ţară și să ne întâlnim cu cei care vor să cumpere
cărțile noastre. Suntem să ne întâlnim cu cei care vor să cumpere

În următorii săptămâni suntem să ne întoarcem
în ţară și să ne întâlnim cu cei care vor să cumpere

CAPITOLUL 1

De-a lungul vieții mele, am fost numit în fel și chip, de la omul cel mai periculos din Europa, la soldatul favorit al lui Hitler; de la erou neînfricat, la ticălos fără scrupule; și de la cel mai mare oportunist, la „mâna dreaptă a diavolului”. Am păstrat sute de tăieturi din ziarе și reviste de pe tot globul, majoritatea expediată de prieteni, care-mi atribuiau planurile și acțiunile cele mai fantastice, mai abjecte și mai dificile. Atât de mulți oameni, prieteni și dușmani deopotrivă au răspândit zvonuri și defâimări, iar la fel de mulți au exagerat enorm așa-zisele mele „fapte de eroism”, încât linia de demarcație dintre adevar și presupunere s-a estompat iremediabil. Ce aș fi avut de câștigat dacă aș fi negat acuzațiile care-mi erau aduse? Oamenii aveau să continue să credă ceea ce doreau să credă, aşa cum făcuseră întotdeauna.

Nu sunt totuși singurul afectat. Mă gândesc la camarazii alături de care am luptat, la soldații curajoși pe care i-am comandat și care au murit în vâltoarea războiului, fie pe câmpul de onoare, fie pierduți pe vecie pe stepele, în pădurile sau în lagărele de prizonieri ale Rusiei sovietice. Indiferent ce anume s-ar spune acum, eu cred că cei aflați de ambele părți ale evenimentelor catastrofale din viața mea nu au luptat niciodată necinstit în mod personal, chiar dacă au fost implicați într-un război murdar de care omenirea nu mai avusese parte până atunci.

În ciuda tuturor experiențelor pe care le-am trăit, continuu să cred cu fermitate că onoarea militară există și va dăinui atâtă

timp cât vor mai fi soldați sau până ce jumătate din planeta noastră va distruge cealaltă jumătate. Va fi oare posibil să învățăm ceva din lecțiile trecutului?

Cartea aceasta nu are intenția de a fi o dezmințire, dar nici o justificare pentru faptele și spusele mele sau pentru evenimentele la care am asistat. De asemenea, n-aș putea, și nici nu voi încerca, să-mi asum vreo virtute nici în viața mea personală și nici în cea profesională. Este pur și simplu relatarea unui bărbat care a fost martor la evenimente istorice recente și care a avut timp să reflecteze la evenimente și oameni, și la circumstanțe și planuri; un martor a cărui principală caracteristică a fost condiția de patriot german care s-a născut în 1908 la Viena, capitala imperială a Austro-Ungariei.

*

Mi s-a spus că, dintre toate cele cinci simțuri omenești, cel mai puternic, și ultimul pe care-l pierdem, este miroslul. Așa e; eu încă îmi pot reaminti aromele din copilărie și tinerețe, cârnații *Würstl* dulci-sărați, sfărâind în grăsime, din Prater, uriașul parc de distrații al Vienei, sau de la târgurile stradale din fața Primăriei. Vată de zahăr. *Kaffee mit schlagobert*, cafea tare și groasă, cu lingurițe zdravene de frișcă, care îmi aduc și acum în minte după-amiezile în care tata mă ducea la Hotelul Sacher. Savoarea tortului *Sacher* și cele mai parfumate produse de patiserie din lume. Aromele de vanilie și ou ale delicioaselor *Salzburger Nockerl* sau *Palatschinken*, clătite subțiri umplute cu dulceață sau gem de caise sau prune peste care se presăra zahăr pudră din belșug.

Parfumul bogat și relaxant al scaunelor vechi tapisate în piele, care fuseseră spălate cu săpun cu glicerină generații la rând. Izul acru, izbitor de moarte și cordită pe câmpurile de bătălie. Răsuflarea fetelor căror le furam sărutări în colțuri umbroase. Si mireasma cea mai fascinantă dintre toate –

parfumul natural al femeii imediat înainte sau după ce a făcut dragoste.

*

După înmplinirea vîrstei de 18 ani am decis să calc pe urmele tatei și ale fratelui meu mai mare, Alfred, și să devin inginer. În 1926 am intrat la Universitatea Tehnică din Viena, la Facultatea de Inginerie, unde aveam să constat că mă numărăm printre cei mai tineri participanți la cursuri.

Majoritatea studenților, veterani de război care doreau să-și încheie cursurile, era mult mai vîrstnică. Deși acești foști soldați călăți în lupte, care avuseseră parte de atâtă suferință și moarte îmi impuneau respect, eu Tânjeam după lucruri de care încă nu avusesem parte: înmpliniri fizice de două feluri.

La vîrsta aceea ajunsesem la înălțimea de 1,93 m și-mi călisem corpul practicând sporturi competitive și adoptând o dietă spartană. De aceea am fost satisfăcut când am fost invitat să mă alătur cătorva frății. Cea mai atrăgătoare dintre ele, *Marcomannia Dueling Society*, urma tradiția duelurilor dintre studenți. Aceste frății fuseseră famoase în Germania și Austria imediat după Revoluția din 1848. *Akademisches fechten*, care se practica folosind săbii lungi, cu două tăișuri, era cu adevărat un mod de viață.

La scurtă vreme după ce m-am înscris în *Marcomannia* am participat la primul meu *mensur*, care s-a desfășurat într-o seară în subsolul sediului frăției noastre. Sala era destul de mare, aproximativ 12x13 metri. Membrii ambelor frății care se întreceau, *Marcomannia* noastră și *Teutonia*, al cărei sediu se afla la trei străzi distanță, s-au adunat în jurul unei saltele mari care fusese amplasată în mijlocul încăperii. Aerul era încărcat de un iz întepător și copleșitor, un amestec de sudoare masculină, corpuri nespălate, nervozitate, hotărâre și niciun fel de teamă.

Din colțuri opuse doi bărbați s-au apropiat de arbitrul care restătea tăcut în centrul sălii. Amândoi purtau protecții capitonate similare, acoperite cu plasă de oțel, care să le apere trunchiul, brațul înarmat și gâțul; pe ochi aveau ochelari tot din plasă de oțel. Am auzit arbitrul vorbind clar și răspicat, cuvinte pe care, fără doar și poate, le rostise de sute de ori.

– Domnilor, *mensur* nu este nici un duel în înțelesul tradițional al cuvântului, nici un sport. Nimeni nu „câștigă”, nimeni nu „pierde”. Pe toată durata sa, luptătorii rămân pe loc, păstrând între ei o distanță fixă. Fiecare fandează la lungimea brațului. Scopul nu este de a vă mișca, ci de a sta pe loc, în timp ce încercați să loviți zonele neprotejate de pe față și capul oponentului. Nu vă este îngăduit să tresăriți ori să vă eschivați. Țelul vostru este dublu: încercați să vă răniți oponentul și, dacă sunteți loviti, îndurați *Schmiss* – rana – în spiritul eroic al unui războinic german.

Doi bărbați mai vârstnici s-au apropiat de centrul saltelei.

– Domnii doctori în medicină Schneider și Weissbrodt vor fi prezenți pentru a se asigura că nimeni nu este rănit în mod *serios*. Indiferent care dintre voi va fi atins, *Schmiss* va fi cusută profesionist. La fel ca mine, oricare dintre ei poate pune capăt duelului în orice clipă.

– Ești sigur c-o să poți rezista la asta, Otto? m-a întrebat Clement DesRoches, unul dintre membrii frăției mele. Primele dăți când am asistat la *mensur* mi s-a făcut greață. Am văzut cicatrici urâtă.

Clement însuși avea o cicatrice neregulată pe partea stângă a feței, care pornea imediat de sub ureche și se întindea până în partea inferioară a obrazului.

– Unii dintre „medicii” ăștia, a urmat el, sunt impostori, totuși majoritatea e legitimă. Uneori sunt încurajați să coasă prost rănilor, tocmai pentru ca după vindecare cicatricile să pară mai teribile decât fuseseră în realitate.

În clipa aceea am auzit strigăte de încurajare, deoarece arbitrul a fluierat și cei doi combatanți au început să se lovească cu săbiile. Nu vedeam prea multă dibăcie și practic niciun fel de eleganță, ci doi tineri care păreau porniți să se omoare reciproc. Privindu-i, am înțeles că existau trei mișcări: fenta sau atacul fals, spintecarea și împungerea. Din când în când, ambii combatanți mărâiau surd pentru a-și distrage reciproc atenția.

După numai câteva secunde, cum mi s-a părut mie, deși poate că au fost mai multe, am auzit un strigăt:

– *Ergebnis! Atins!*

A urmat un urlet de durere și sala a explodat într-o cacofonie de zgomote.

– *Halt!* a strigat arbitrul și a fluierat de trei ori ascuțit.

– *Schmiss! Schmiss! Schmiss!* au reverberat prin încăpere strigătele din tabăra noastră când frăția *Marcomannia* a salutat în extaz reușita.

– *Betrügen! Betrügen! Betrügen!* (*Hoție! Hoție!*) au răcnit la unison cei din *Teutonia*, dar am observat că strigătele lor erau mai degrabă resemnate decât pasionale.

Învinsul zăcea întins pe saltea cu față în sus și se străduia să nu urle, în timp ce membrii frăției lui îi turnau vin roșu peste rană, care era deja carne vie și emana un iz dulceag, grețos. Am simțit cum mi se scurge sângele din obraji și îmi coboară în stomac, pentru că după aceea să urce înapoi la fel de brusc și am știut cu certitudine că voi leșina dacă cineva nu mă va ajuta cât mai repede. Din fericire, Clement, care se afla în apropiere, m-a tamponat pe ceafă cu o cărpă rece și udă și mi-a trecut pe sub nări o fiolă cu amoniac.

În timp ce mă susținea și ne îndreptam amândoi spre capătul îndepărtat al sălii, m-am întrebat cum – sau dacă – voi supraviețui primului meu *mensur*.

Membrii din *Marcomannia* purtau chipiuri albe și panglici negre, iar piepturile aveau garnituri albe și aurii. În fiecare an, în prima duminică din septembrie, grupările studențești se alăturau maselor populare din Piața Eroilor care demonstrau oficial pentru unirea cu Germania sub drapelul negru, alb și roșu. Aceea a fost unica demonstrație politică la care am participat cu regularitate între 1924 și 1934. Pe de altă parte, practicam foarte multe sporturi: fotbal, atletism și schi, mergeam cu caiacul pe Dunărea frumoasă și navigam pe lacurile alpine.

În adâncul inimii, voi fi mereu un *Echte Wienerer*, un vienez adevărat. Și nici în ziua de azi nu există nimic mai distinct vienez decât *kaffehaus*. Pe 5 septembrie 1926, împreună cu prietenii mei cei mai buni, Heinz Rogge, Baldur Schnacke și Clement DesRoches, am părăsit demonstrația pentru unirea cu Germania la ora 16:00. Toți eram exaltați, deoarece cu o zi în urmă, Liga Națiunilor votase în unanimitate pentru a invita Germania să i se alăture.

Până am ajuns la Innere Stadt începuse să burnițeze și peste foata capitală imperială a Austriei atârna o mantie sură și umedă. Fâșătul liniștitor al ștergătoarelor de parbriz se adăuga caldarâmului ud și turlei falnice a catedralei Sf. Ștefan. Clădirile magnifice ale Vienei, monumentele și parcurile ce mărgineau Ringstrasse nu încetau niciodată să mă încânte.

Deși Austria simțea strânsaarea represivului Tratat de la Versailles, aici nu era la fel de rău ca în Germania, dar întrucât austriecii erau germani în adâncul sufletului, nu puteam decât să deplângem decăderea standardului de viață în țara vecină din nord-vest. Și Viena? Mai bine pe o bancă de lemn dintr-un parc vienez decât într-o vilă din orice alt oraș din lume.

După ce am lăsat automobilul lui Heinz pe o străduță în apropiere de Ringstrasse, am mers totuși patru pe jos cam vreo trei intersecții până la cafeneaua Weissenhof, favorita noastră.

Am intrat în localul în formă de litera „L” și am privit în sala principală lambrisată în lemn de stejar, cu tavan înalt cu grinzi din același lemn, cu candelabre și separeuri confortabile. Pendula ceasului mare de pe un perete din apropiere se legăna lent, hipnotic dintr-o parte în alta.

– La fel ca data trecută, întârzie zece minute, a spus Clement DesRoches privindu-și ceasul de la mână. Este ora 16:45. *Tageblatt* va fi livrat peste 20 de minute. Până atunci voi citi ziarul londonez *Times*, să văd ce comentează ei despre votul Ligii Națiunilor.

S-a ridicat, a străbătut sala până la un stand de lângă ușa de la intrare și a luat un exemplar nou-nouț al ziarului britanic, care fusese trecut printr-o vergea cu o fantă și așezat alături de altele în interiorul unui suport din trestie.

După ce s-a întors Clement, de separeul nostru s-a apropiat Josef, un chelner oacheș de vîrstă mijlocie, care părea întotdeauna nebărbierit.

– Ca de obicei, stimații mei viitori doctori ingineri? a întrebat el, respectuos, cunoscându-ne preferințele pentru cafeaua vieneză cu frisăcă.

– Da, mulțumim, am răspuns eu.

Josef a revenit peste câteva clipe, purtând pe o tavă mare patru cești de cafea și opt pahare cu apă pe care le-a așezat în fața noastră.

– Unul dintre motivele pentru care iubesc atât de mult Viena, a declarat Baldur, este că absolut toți chelnerii din toate cafenelele din oraș par croiți după același tipar: te lingușesc, dar în același timp sunt mereu foarte oficiali. Poartă invariabil sacouri albe, cămăși extrem de scrobite și cravate din mătase. Și întotdeauna ți se adresează cu „*Herr Doktor*” sau „*Herr Professor*”, indiferent ce ocupație ai avea.

– Ba mai mult, a adăugat Heinz, pentru prețul unei cești de cafea poți să citești ziare într-o duzină de limbi din toată

lumea, ore la rând, și nimeni nu-ți va cere niciodată să comanzi și altceva.

Întrucât frecventam câteva cafenele din Innere Stadt, învățaserăm și clientela acestora: în Cafe Freyung, studenții mediciniști discutau de toate, de la disecția cadavrelor până la cele mai recente lucrări de psihoterapie ale lui Freud; în Vindobona, filateliștii făceau schimb de timbre din toată lumea, în Herrenhof, puteai asista la interminabile partide de șah; în Schubert, schimbau bârfe muzicienii din oraș, iar în Pucher se punea la cale toate afacerile.

După vreo jumătate de oră de pălvărăgeli, am atacat subiectul care mă obseda de multe zile.

- Băieți..., am început eu.
- Nu trebuie s-o spui, Otto, m-a întrerupt Clement. Primul tău *mensur* va fi joia viitoare și ti-e frică de nu mai poți.
- Păi... ăăă... cam da.
- Nu „cam”, prietene, a zis Baldur. Am trecut toți prin asta: diareea, voma, anticiparea durerii oribile.
- Nu trebuie să-ți fie rușine, Otto, a intervenit și Heinz Rogge. Nu faci altceva decât să ne arăți că ești și tu o ființă omenească la fel ca noi.
- Și să știi că n-ai nicio obligație s-o faci, a zis DesRoches cu blândețe. Un număr surprinzător de mare de însăși se retrag. Asta nu înseamnă dezonoare, știi prea bine.
- Clement, am rostit eu, tu ai cea mai urâtă cicatrice pe care am văzut-o vreodată. Spune-mi sincer, cât de rău a fost?
- Să faci dragoste cu o femeie este mult mai plăcut, a replicat el, stârnind râsete zgomotoase și câteva comentarii stânenjenitoare.
- DesRoches, spune-i adevărul! Cât timp n-ai avut cicatricea asta nu te-ai ales nici măcar cu un sărut franțuzesc, dar de când fetele te văd ca pe un războinic voinic și curajos, cu

semnele bărbătești de *mensur*, ai văzut mai multe fese decât un colac de closet.

N-am știut ce să răspund la aşa ceva. Înainte de a fi primit în *Marcomannia*, fusesem cu una sau două fete. Subliniez „fete”, întrucât de atunci descoperisem că există o vastă deosebire între o femeie cu experiență, care a învățat să se bucure de cea mai mare legătură ce poate exista între un bărbat și o femeie, și o virgină inocentă, care poate fi făptura cea mai superbă văzută vreodata, dar care este prea speriată și sfioasă pentru a fi altceva decât un dezastru iminent. Mi se spusese că mahomedanii își închipuie paradisul ca pe un loc unde fiecare bărbat capătă câte 76 de virgine. Dacă este adevărat, cred că voi abandona imaginea mahomedană a raiului.

– Deci, cât de dureros este? am insistat.

– În clipa când am fost rănit, nu mai simțisem în viața mea o durere atât de intensă. Mi-am repetat însă întruna: „O să treacă și asta, o să treacă și asta”. Numai aşa am scăpat să nu leșin pe loc. După două zile, poate chiar trei, abia dacă m-am putut uita în oglindă când am văzut ce grotesc arătam; totuși, durerea în sine a dispărut foarte repede. Iar după ce s-a dezumflat... poți vedea și cu ochii tăi cum este.

– Nu prea frumos, am comentat eu.

– Poate că nu, dacă ești englez sau american, a replicat Schnacke, însă fiecare cultură vede frumusețea în altă lumină. Triburile africane *schwartze* își bagă în gură betișoare din ce în ce mai lungi ca să-și întindă buzele la jumătate de metru în față. *Indianer* roșii din America își pictează fețele sau le sculptează ca pe niște stâlpi totemici. Poți să întrebi pe oricine din *Marcomannia*. Un bărbat cu o cicatrice este ca un magnet pentru o *mädchen* dulce sau chiar o *frau* măritată.

Ne-am continuat discuția alte câteva seri după aceea. Nu voi spune că așteptam cu nerăbdare desfigurarea despre care mi se spusese că va urma primelor mele *mensur*, însă decisem

deja că, dacă tovarășii mei rezistaseră cu bine acelu botez,
atunci puteam și eu.

*

În total, am luptat în 14 asemenea dueluri. Privind retrospectiv, nu sunt deloc stânjenit de cicatricile mele din dueluri, care, aşa cum au arătat multe fotografii ulterioare, erau neobișnuit de lungi, adânci și groaznic de neregulate. În opinia mea, ringul de duel m-a învățat să fiu curajos, să-mi păstrez sângele rece și tăria voinței. Deși simt și acum focul care m-a ars prima dată când tăișul sabiei mi-a spintecat pielea de la scalp până la beregată într-o rană căscată, hidoașă, de carne vie și sânge, Clement DesRoches, care a murit mult prea Tânăr într-o demonstrație inutilă împotriva guvernului Dollfuss, avusese dreptate: durerea de moment cauzată de traumă era ștearsă rapid de ceea ce se întâmpla ulterior.

CAPITOLUL 2

Orice bărbat care crede că toate femeile sunt la fel – „noaptea, toate pisicile sunt negre” – nu știe absolut nimic despre femei. Abilitatea de a ademeni, ațâta, zăpăci și împinge un bărbat spre violență ucigaș sau de a-l reduce la condiția de cerșetor nu se limitează în niciun caz la femeile tinere, la cele frumoase, la cele voluptuoase ori la sirenele din filme care au averi și armate de amanți viguroși pe ecranele cinematografice din toată lumea.

Ca orice bărbat sau, de fapt, ca orice femeie, am văzut cu ochii mei bărbați înalți, puternici și incredibil de chipești care se agață de bărbătii îmbrăcate fără gust, grase și adesea cu aspect respingător, de parcă ar fi Potirul Sfântului Graal. În același timp, am văzut la fel de multe femei pentru care mulți regi ar plăti averi, căzând la picioarele sau în brațele unor pântecești pleșuvi, clienți frecvenți ai localurilor de pierzanie, care le înșală aproape în fiecare noapte sau care-și petrec serile (în care nu-și fac de cap cu alte femei) bând până și pierd mințile în cărciumile cele mai abjecte și mai ordinare.

Indiferent ce ați putea auzi din partea altora, iubirea vieții sau patima vieții – spuneți-i cum vreti – supraviețuiește unei căsătorii fericite, ba chiar până la adânci bătrâneți și-ți este de-a pururi întipărită în memorie.

La scurt timp după a douăzecea mea aniversare, în septembrie 1928, am trecut în anul trei al Facultății de Inginerie. Așa cum mă preveniseră camarazii din *Marcomannia*, cicatricea mare și hidoașă de pe obrazul meu stâng era ca un magnet